

A „Z-generációs média” kihívásai – az audiovizuális média fogalma az Európai Unió Bíróságának *New Media Online*-ítéletében

Provocările „mediei Generației Z” – definiția noțiunii de media audiovizuală în decizia *New Media Online* a Curții de Justiție a Uniunii Europene

Challenges for „Z-generation Media” – the Definition of Audiovisual Media in the *New Media Online* Ruling of the Court of Justice of the European Union

KOKOLY Zsolt PhD

assistant professor, Sapientia University, Faculty of Cluj Napoca, Department of Legal Sciences

kokolyzsolt@sapientia.ro

Abstract: *The paper presents the problematic surrounding legal definition of audiovisual media service by presenting and interpreting a case recently decided by the Court of Justice of the European Union, C-347/14 New Media Online. The case – submitted to the Court in 2012 – garnered international interest from scholars and law practitioners as it approached current problems linked to the issue of audiovisual media content hosted on online news portals, more specifically: does this type of content fall under the scope of the Audiovisual Media Services Directive. Advocate General Maciej Szpunar’s non-binding opinion from July 2015 and the Court’s final—somewhat diverging and more nuanced—decision from later that year offers important guidelines regarding the legal notion of (non-linear) audiovisual media content.*

Kulcsszavak: *audiovizuális médiaszabályozás, európai médiajog, online portálok, AVMS-Irányelv; C-347/14 New Media Online;*

Keywords: *audiovisual media regulation, European media law, online portals, AVSM Directive, C-347/14 New Media Online*

Ebben a rövid írásban a „Z-generációs média” jogi vonatkozásainak fogalmi tisztázására teszünk kísérletet, a konkrét, joggyakorlati oldal felől tekintve, és pedig egyik aktuális, az Európai Bíróság által 2015. októberében meghozott ítélet kapcsán.

Az ítélet relevanciája elsősorban abban rejlik, hogy azokat a napjainkban egyre elterjedtebb, egyes típusú médiaszolgáltatásokat tárgyalja, amelyeknek egyik kiemelt tényezőjét képezik a beágyazott videótartalmak, amelyek pedig a maguk során elsősorban a fiatalabb nézők körében népszerűek.

A tisztázás kérdése azért is vált egyre szükségesebbé, mert egyre nehezebb a különféle lineáris és nemlineáris audiovizuális médiaszolgáltatások, illetve a különböző internetes portálok által fejlesztett videotárak, multimédiás tartalmak között a határt megvonni, ennek kapcsán pedig jogszabályi kérdések nem először merülnek fel. Ilyen kérdés például az, hogy adott oldal híreihez tematikusan is kapcsolódó, legfeljebb néhány perces videók audiovizuális médiaszolgáltatásnak minősülnek-e.

A kérdés tisztázása érdekében 2012-ben fordultak első ízben az Európai Unió Bíróságához, a *New Media Online*-ügyben 2015-ben született meg Maciej Szpunar főtanácsnok indítványa, majd ezt követően októberben a végleges, kötelező erejű bírósági döntés is – ennek kapcsán pedig a szakirodalomban is számos komplex és aktuális kérdés megvitatására került sor.

Jelen tanulmány központi kérdését ezért az képezi, hogy az EU vonatkozó és hatályos médiairányelve, az Audiovizuális Médiaszabályozásról szóló Irányelv (AVMS) alkalmazható és alkalmazandó-e az olyan multimédiás internetes portálokra, amelyek egyszerre tartalmaznak írott, képi és hang- vagy audiovizuális tartalmat.

Habár az AVMS-Irányelv többéves múltra tekinthet vissza, az Európai Unió Bírósága elé 2012-ben került első ízben olyan ügy, amely az „audiovizuális médiaszolgáltatás”, mint fogalom definíciójának tisztázását kéri. Az irányelv tartalmaz ugyan egy definíciót az audiovizuális médiaszolgáltatásra nézve, bizonyos audiovizuális anyagok esetében mégis kérdéses az irányelv alkalmazhatósága (pl. a fentebb említett néhány perces videók, riportok vonatkozásában), ugyanis az irányelv hatálya alól a hírlapok és a folyóiratok elektronikus változatai tételesen ki vannak emelve. Éppen ezért a *New Media Online*-ügy egyik központi kérdésének az tekinthető, hogy az irányelv alkalmazható-e internetes (hír)portálok beágyazott multimédiás, egyes típusú anyagaira.

Az AVMS irányelvnek a médiaszolgáltatásra vonatkozó meghatározását az elmúlt időszak rendkívül gyors technikai fejlődése, a egyes típusú médiaszolgáltatások terjedése képlékennyé tette, éppen ezért a joggyakorlók, kutatók, médiaszakemberek számára komplex és több szempontból vizsgált kérdéskört jelent. (Nyakas 2016; Kokoly 2015, 7-33; Láncos 2015). Éppen ezért a *New Media Online*-ügy jó alkalmat szolgáltatott arra, hogy a szakirodalom „television-like” néven

ismert problematikáját, azaz a „videoképsoroknak a televíziós műsorszolgáltatás formájával és tartalmával való összehasonlíthatóságát” akár precedens értékűnek is tekinthető bírósági eljárás formájában végigkövessék. Az ügy lebonyolítása az „internet competing with television” tehát az „internet és televízió versengése” néven emlegetett jelenség tisztázására is jó alkalmat szolgáltatott.

Mielőtt magára az ügyre rátérnék, fontos rögzíteni, hogyan határozza meg az AVMS-Irányelv az audiovizuális médiaszolgáltatás fogalmát.

„Ezen irányelv alkalmazásában az audiovizuális médiaszolgáltatás fogalma a tömegkommunikációs médiaszolgáltatásnak a nagy nyilvánosságot tájékoztató, szórakoztató és oktató funkcióját fedi le, és magában foglalja az audiovizuális kereskedelmi közleményt, de kizárja a magánlevelezés különböző formáit, például a korlátozott számban küldött elektronikus leveleket. E fogalom-meghatározás kizárja mindazon szolgáltatásokat, amelyek elsődleges célja nem a műsorszolgáltatás, tehát azokat is, amelyekhez esetlegesen kapcsolódhat ugyan audiovizuális tartalom, de a szolgáltatásnak nem ez az elsődleges célja. Ilyen szolgáltatás például az olyan weboldalak fenntartása, amelyek csupán kiegészítésként tartalmaznak audiovizuális elemeket, mint például grafikus animációt, rövid reklámbejátszást, termékkel vagy nem audiovizuális szolgáltatással kapcsolatos tájékoztatást. Ugyanezen okokból a pénzbeli tétre játszott szerencsejátékokat, beleértve a lottót, a fogadást, a szerencsejáték-szolgáltatások egyéb formáit, valamint az online játékokat és a keresőmotorokat – a szerencsejátékot közvetítőműsorok kivételével – ki kell zárni ezen irányelv hatálya alól.” (Az Európai Parlament és a Tanács 2010/13/EU Irányelve, Preambulum, 22. cikk).

Az irányelv „Fogalom-meghatározások” címet viselő 1. cikke az (1) bekezdésében a következőket mondja ki:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

a) »audiovizuális médiaszolgáltatás«:

i. az Európai Unió működéséről szóló szerződés 56. és 57. cikkében meghatározott olyan szolgáltatás, amelyért egy médiaszolgáltató szerkesztői felelősséggel rendelkezik, és amelynek elsődleges célja műsorszámoknak tájékoztatás, szórakoztatás vagy oktatás céljából a közönséghez történő eljuttatása a 2002/21/EK irányelv 2. cikkének a) pontja értelmében vett elektronikus hírközlő hálózaton keresztül. Az ilyen audiovizuális médiaszolgáltatás vagy az ezen cikk e) pontjában meghatározott televíziós műsorszolgáltatás, vagy az ezen cikk g) pontjában meghatározott lekérhető audiovizuális médiaszolgáltatás;

ii. *audiovizuális kereskedelmi közlemény;*

b) »műsorszám«: hangos vagy néma mozgóképek sorozata, amely egy médiaszolgáltató által kialakított műsorrendben vagy műsorkínálatban önálló egységet alkot, és amelynek formája és tartalma a televíziós műsorszolgáltatáshoz hasonlítható. A műsorszámok magukban foglalják például az egész estés filmeket, sporteseményeket, vígjátékokat, dokumentumfilmeket, gyermekműsorokat és az eredeti drámákat;

[...]

g) »lekérhető audiovizuális médiaszolgáltatás« (azaz nem lineáris audiovizuális médiaszolgáltatás): olyan, médiaszolgáltató által nyújtott audiovizuális médiaszolgáltatás, amelyben a médiaszolgáltató által összeállított műsorkínálat alapján a felhasználó egyéni kérés alapján, az általa kiválasztott időpontban tekintheti meg a műsorszámokat. (Az Európai Parlament és a Tanács 2010/13/EU Irányelve, 1. fejezet, 1. cikk).

A *New Media Online* néven ismert ügyben 2012-ben zajlott az elsőfokú eljárás az osztrák hatóságok előtt. A tényállás a következő volt: az ügyben egyik osztrák internetes hírportál, a *New Media Online* társaság által fenntartott *Tiroler Tageszeitung Online* a saját honlapján, a <http://www.tt.com> internetes címen belül, aldomain formájában beágyazott videótárat működtetett. Ezen az internetes oldalon, amely főleg sajtócikkeket tartalmazott, megtalálható volt egy „Videó” elnevezésű, a <http://video.tt.com> aldoménre irányuló link, amely olyan oldalra vezetett, amelyen egy keresőkatalógusnak köszönhetően több mint 300 videóhoz lehetett hozzáférni.

*„Az interneten elérhető videók eltérő – 30 másodperctől több percig terjedő – hosszúságú szerkesztett hírközvetítések voltak változatos témák, így különösen rendezvények, helyi események, járókelők aktuális témákról alkotott véleménye, sportesemények, filmelőzetesek, gyermekeknek szóló barkácsötletek vagy a szerkesztő által kiválasztott olvasói videók kapcsán. Az aldomainen elérhető videók közül nagyon kevés kapcsolódott a *Tiroler Tageszeitung* internetes honlapon szereplő cikkekhez.”* (C-347/14. sz. ügy. Ítélet, 36. pont)

Ezeknek a videóknak a kapcsán merült fel a kérdés, hogy audiovizuális médiaszolgáltatásnak minősülnek-e, az osztrák jog alapján ugyanis az audiovizuális médiaszolgáltatóknak a tevékenységüket megelőző legalább két héttel be kell jelezniük magukat az illetékes szabályozó hatóságnál, ennek a követelménynek pedig a fenntartó nem tett eleget.

Az osztrák szabályozó hatóság és az első fokon eljáró nemzeti bíróság szerint a kérdéses videók lekérhető audiovizuális médiaszolgáltatásnak minősülnek, amelyekért az AVMS-irányelv értelmében a médiaszolgáltató szerkesztői felelőséggel rendelkezik, tekintve, hogy az elektronikus hírközlő hálózaton keresztül a videókat tájékoztatás, szórakoztatás vagy oktatás céljából továbbítják a közönség felé. Az eljáró hatóságok szerint a videó aldomén televíziós műsorszolgáltatáshoz hasonló jellegű volt, és a *Tiroler Tageszeitung* hírlap internetes oldalának többi részétől független funkciót töltött be. Megfelelt annak a követelménynek, miszerint elsődleges célja műsorszámoknak tájékoztatás, szórakoztatás vagy oktatás céljából a közönséghez történő eljuttatása. Következtesképpen az osztrák kommunikációs szabályozó hatóság szerint a videó aldomén az *Audiovisuelle Mediendienste-Gesetz* (AMD-G) hatálya és szabályozási követelményei alá tartozott.

A másodfokon eljáró osztrák közigazgatási bíróság felfüggesztette az eljárást és előzetes döntéshozatal céljából két kérdést terjesztett az Európai Bíróság elé:

1. úgy kell-e a műsorszám fogalmát értelmezni, hogy az magában foglalja a helyi vonatkozású, sport vagy szórakoztató témájú hírek rövid összefoglalóiból álló rövid időtartalmú videóknak valamely hírlap internetes oldala egyik aldomainjén való rendelkezésre bocsátását.
2. úgy kell-e az audiovizuális médiaszolgáltatást értelmezni, hogy a kínált szolgáltatás elsődleges céljának vizsgálatával összefüggésben, a hírlapok elektronikus változata esetében, olyan részterülettel függhet a kérdés eldöntése, amelyben túlnyomórészt olyan rövid videókat nyújtanak összegyűjtött formában, amelyeket ezen elektronikus média internetes megjelenésének egyéb területein csak az online napilap szöveges tartalmainak szöveges kiegészítéseként alkalmaznak?

Az ügyben eljáró Maciej Szpunar főtanácsnok indítványának megszületését felfokozott érdeklődéssel figyelte a szakma és – noha indítványa nem bír kötelező erővel a Bíróság ítéletére nézve – már ennek alapján történtek kísérletek a végleges ítélet tartalmi részének megelőlegezésére (Láncos, 2015). Azonban, más esetekhez hasonlóan, a főtanácsnoki indítvány és a bírósági ítélet végül ebben az esetben sem jutott azonos következtetésekre. Érdekes megfigyelni, hogy míg az ügyben eljáró Szpunar főtanácsnok indítványában elutasítja az AVMS alkalmazhatóságát bármely internetes multimédiás portálra vonatkozóan, addig a bíróság sokkal árnyaltabban fogalmazott, nem igennel vagy nemmel felelt a kérdésre, hanem gyakorlatilag fenntartotta az interpretáció lehetőségét és két lehetőséget is meghatározott, amikor az AVMS rendelkezései ezekre a vegyes tartalmakra vonatkozathatóak.

Szpunar főtanácsnok az első (18. századi) lengyel enciklopédia bejegyzését idézte indítványa bevezetőjében:

„1. »A ló olyan, amilyennek mindenki látja.« Úgy tűnik, hogy az internettel összefüggésben az audiovizuális médiaszolgáltatásokra is igaz ugyanez: saját megérzései alapján mindenki képes felismerni az ilyen szolgáltatást. Ha azonban annak jogi fogalmát kell meghatározni, nehéz olyan kifejezést találni, amely megfelelően pontos, ugyanakkor kellően tág is.”

2. *Álláspontom szerint ez abból fakad, hogy az internet működése jogi kereteinek meghatározása azon legfontosabb kihívások egyike, amelyekkel ma a világ összes országa jogalkotásának és joggyakorlatának szembe kell néznie, beleértve az Európai Uniót és tagállamait is. A hozzáférhető információ sosem látott sokfélesége és gyakorlatilag végtelen mennyisége, valamint az államhatároknak – mint az információ terjedésének főbb gátjainak – a hiánya, annak könnyűsége, hogy bárki információt hozzon létre, és gyakorlatilag korlátlan számú címzetthez eljuttassa, végül pedig a virtuális, digitális és a valódi világ közötti kapcsolatok meglazulása új jogi eszközöket igényel, amelyeket gyakran teljesen új alapokra kell helyezni. Ez a valóság továbbá olyan féktelen sebességgel változik, ami messze megelőzi a jogalkotó válaszadási kapacitását, különösen a demokratikus országokban. Ezért számos nehézséget vet fel az analóg világra kialakított szabályok alkalmazása a digitális korban. Ez az ügy jól illusztrálja azokat a dilemmákat, amelyekkel a jogszabályok betartásáért és a piacok szabályozásáért felelős hatóságok szembesülnek.”* (C-347/14. sz. ügy. Főtanácsnoki indítvány, 1. pont)

Szpunar főtanácsnok véleménye szerint – habár az irányelv szó szerinti értelmezése alapján az ilyen videók is az irányelv hatálya alá tartoznának – az uniós jogalkotónak nem lehetett ez a szándéka. Az uniós médiaszabályozás történetéből és magából a jogszabálysövegből ugyanis egyértelműen kiderül, hogy az AVMS-irányelv célja a televíziós és a nem-lineáris, lekérhető műsorszolgáltatások közötti versenytorzulások kiküszöbölése, ennek megfelelően az irányelvnek nem képezheti tárgyát olyan audiovizuális anyag, amely a televíziós műsorszolgáltatásokkal nem áll versenyben.¹

A már fentebb is említett, „television-like” problematika kapcsán a főtanácsnok megismétli, hogy az audiovizuális médiaszolgáltatások jellegzetessége, hogy a televíziós szolgáltatásokhoz hasonlóak, vagyis ugyanazon közönségért versengenek,

¹ Az európai médiajognak a televíziós műsorszolgáltatások által támasztott versenyhelyzeteiről érdekes, az AVMS-irányelvet megelőző Television Without Frontiers irányelv jogi-közgazdasági szempontú megközelítését nyújtja egy 2016-os tanulmány (Láncos-Koltay, 2016, 51-62).

mint a televíziós műsorszolgáltatások, és a felhasználók a szolgáltatás jellegéből és a hozzáférés módjából kiindulva érthető módon elvárhatják, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó szabályok szerinti védelemben részesüljenek. Ennek fényében, valamint a szabad mozgás és a verseny különbségeinek kiküszöbölése érdekében a »műsorszám« fogalmát dinamikusan kell értelmezni, figyelembe véve a televíziós műsorszolgáltatás területén végbemenő fejlődést.

A főtanácsnok azt is kiemelte, hogy amennyiben nem ezt az elvet, hanem az osztrák szabályozó hatóság megközelítését követnénk, az interneten végzett tevékenység jelentős részét hatósági ellenőrzés kerülne, amely az ezen média számára biztosított szabadság korlátozásaként értelmezhető. Számtalan olyan portál esne az AVMS-irányelv hatálya alá, amelynek tevékenységében csak mellékesen jelenik meg az audiovizuális tartalom, esetükben pedig a működési szabadság korlátozása a jogalkotó részéről megállapított különböző adminisztratív (bejegyeztetés) vagy szankciós (mulasztási bírság) következményekben mutatkozna meg. Tekintve, hogy honlapokat könnyűszerrel létre lehet hozni, valamint hogy azokon az audiovizuális tartalmakat is beleértve mindenféle típusú tartalmat közzé lehet tenni, rendkívüli kihívást jelentene a szabályozó hatóságok számára, amelyeknek gyakorlatilag a honlapok, portálok folytonos monitorizálását kéne végeznie (Láncos, 2015). Emellett a hatóságok figyelmét éppen azokról a szolgáltatásokról vonnák el, amelyekre nézve az irányelvet annak idején létrehozták.

A főtanácsnok értelmezése szerint, annak meghatározásakor, hogy audiovizuális szolgáltatásról van-e szó, meg kell vizsgálni, hogy az audiovizuális anyag az internetes oldal egészétől elkülöníthető szolgáltatásként jelenik-e meg, tekintve, hogy az irányelv „kizárja mindazon szolgáltatásokat, amelyek elsődleges célja nem a műsorszolgáltatás, tehát azokat is, amelyekhez esetlegesen kapcsolódhat ugyan audiovizuális tartalom, de a szolgáltatásnak nem ez az elsődleges célja.” Mindezek alapján a napilapok audiovizuális anyagokat tartalmazó honlapja vagy az audiovizuális tartalmat is megjelenítő online portálok sem részben, sem egészében nem minősülnek audiovizuális szolgáltatásnak, ezekre az AVMS-irányelv nem alkalmazandó.

A júliusi főtanácsnoki indítványt követően októberben megszületett a Bíróság döntése is, amely részben más következtetéseket fogalmazott meg, illetve a kérdést részben nyitva hagyta.

Az első kérdés megválaszolására (amelyik gyakorlatilag a rövid videók és a televíziós műsorszámok hasonlóságára, státusának asszimilálódását tárgyalta), a Bíróság szükségesnek tartotta a „műsorszám” fogalmának tisztázását. A főtanácsnoki

indítványhoz hasonlóan, a „television-like” problematika itt is sarkalatos pontját képezi az érvelésnek. A Bíróság érvelésében ugyanis visszanyúl az AVMS műsor-szám-definíciójához: „a »műsor-szám« fogalma olyan [...] mozgóképek sorozata, amely egy médiaszolgáltató által kialakított műsorrendben vagy műsorkínálatban önálló egységet alkot, és amelynek formája és tartalma a televíziós műsorszolgáltatáshoz hasonlítható. Az említett rendelkezés így az alapügyben szóban forgóhoz hasonló videoképsoroknak a televíziós műsorszolgáltatás formájával és tartalmával való összehasonlíthatóságát követeli meg, nem pedig azt, hogy rövid videók teljes gyűjteménye legyen összeegyeztethető valamely televíziós műsorszolgáltatás által kialakított műsorrenddel vagy műsorkínálattal.”

Tekintve, hogy az AVMS nem tartalmaz a mozgóképek sorozatának hosszúságára vonatkozó követelményt, az a tény, hogy a videók rövid időtartamúak, nem zárja ki, hogy műsor-számnak minősüljenek.

Azaz: a Bíróság tehát az első kérdésre azt a választ adta, hogy a „műsor-szám” magába foglalja a helyi vonatkozású sport vagy szórakoztató hírek rövid összefoglalóiból álló rövid időtartalmú videók valamely hír-lap internetes oldala egyik oldalán való rendelkezésre bocsátását. A motiváció a következő volt: az említett videók a regionális műsorszolgáltatók által nyújtott információs szolgáltatásokkal versenyezhetnek (a kulturális és sporteseményekhez, illetve szórakoztató riportokhoz kapcsolódó rövid videók a zene-, sport- és szórakoztató műsorokat sugárzó csatornákkal versenyeznek).

A második kérdésre a Bíróság nem igennel vagy nemmel felelt, hanem az eseti elbírálás fontosságát emelte ki. Azaz az audiovizuális médiaszolgáltatás kapcsán azt kell megvizsgálni minden esetben, hogy a szolgáltatás, mint olyan, a szóban forgó internetes oldal üzemeltetőjének újságírói tevékenységéhez képest önálló tartalommal és funkcióval rendelkezik-e, és nem csak olyan kiegészítés, amely különösen az audiovizuális és a szöveges kínálat közötti összefüggésből feladón elválaszthatatlan e tevékenységtől.

Azaz, a Bíróság szövegezésében: „előnyben kell részesíteni az olyan tárgyi alapú megközelítést, amely abban áll, hogy a 2010/13. irányelv 1. cikke (1) bekezdése a) pontjának i. alpontja értelmében megvizsgálják, hogy – függetlenül attól a kerettől, amelyben azt kínálják – a szóban forgó szolgáltatásnak, mint olyannak, az-e az elsődleges célja, hogy tájékoztatás, szórakoztatás vagy oktatás céljából műsor-számokat nyújtson a nagy nyilvánosság számára.”

A Bíróságnak a második kérdésre adott válasza úgy is értelmezhető, hogy minden vitás esetben szükséges marad annak vizsgálata, hogy a videó aldomén kere-

tében kínált szolgáltatás önálló tartalommal és funkcióval rendelkezik-e az online hírlap kiadójának sajtócikkeihez képest. Amennyiben ez a helyzet, ez a szolgáltatás az irányelv hatálya alá tartozik. Ezzel szemben, amennyiben az említett szolgáltatás – különösen az audiovizuális és szöveges kínálat közötti összefüggésből fakadóan – e kiadó újságírási tevékenységének elválaszthatatlan kiegészítéseként jelenik meg, az nem tartozik ezen irányelv hatálya alá.

A Bíróságnak a főtanácsnoki indítványhoz képest árnyalt döntését az a cél is motiválhatta, hogy különösen versenyző jellegű médiakörnyezetben ugyanazon jogszabályokat alkalmazza az azonos közönséget célzó szereplőkre, valamint hogy elkerülje, hogy az alapügybeli video gyűjteményhez hasonló lekérhető audiovizuális médiaszolgáltatások tisztességtelen versenyt folytathassanak a hagyományos televíziózással szemben. (EBU Case note on C-347/14 New Media Online GmbH v Bundeskommunikationssenat p. 2).

A főtanácsnoki indítvány határozott állásfoglalásához viszonyítva, a Bíróság döntése úgy is értelmezhető, mint ami fenntartja a jogi szabályozás flexibilitását – akár képlékenységét is. Mindezek ellenére a két állásfoglalás, amely szemlélteti az AVMS kritériumrendszerének az új típusú, a „Z-generáció médiájára” való alkalmazási mechanizmusait, jelentős segítséget nyújthat a kérdéskört övező bizonytalanság tisztázásában.

Hivatkozások

Az audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelv – Az Európai Parlament és a Tanács 2010/13/EU Irányelve (2010. március 10.) a tagállamok audiovizuális médiaszolgáltatások nyújtására vonatkozó egyes törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseinek összehangolásáról. Elérhető: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2010:095:0001:0024:HU:PDF>; letöltve: 2016.02.03.

C-347/14. sz. ügy. New Media Online GmbH kontra Bundeskommunikationssenat és Der Bundeskanzler. Elérhető: <http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?pro=&lgrec=en&nat=or&oqp=&dates=&lg=&language=hu&jur=C%2CT%2CF&-cit=none%252CC%252CCJ%252CR%252C2008E%252C%252C%252C%252C%252C%252C%252C%252C%252C%252Ctrue%252Cfalse%252Cfalse&-num=C-347%252F14&td=%3BALL&pcs=Oor&avg=&page=1&mat=or&jge=&for=&cid=640318>; letöltve: 2016.02.03.

C-347/14. sz. ügy. Maciej Szpunar Főtanácsnok Indítványa. Elérhető: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?docid=165435&doclang=HU>; letöltve: 2016.02.03.

Case note on C-347/14 New Media Online GmbH v Bundeskommunikationssenat.

Elérhető: <https://www.ebu.ch/files/live/sites/ebu/files/News/2015/10/Case%20note%20New%20Media%20Online.pdf>; letöltve: 2016.02.03.

KOKOLY, Zsolt 2015. „Az audiovizuális médiaszolgáltatók feletti joghatóság problematikája: a joghatóság megállapítási kritériumainak kialakulása és fejlődése az uniós médiaszabályozásban” *Symbolon*, XVI(28), 7-33.

LÁNCOS, Petra. 2015 *A lengyel ló esete az enciklopédiával, avagy mi is az az audiovizuális médiaszolgáltatás.* Elérhető: <http://arsboni.hu/a-lengyel-lo-ese-te-az-enciklopediaival-avagy-mi-is-az-az-audiovizualis-mediaszolgaltatas/>; letöltve: 2016.02.03.

LÁNCOS, Petra Lea, Koltay András 2016. „Versenyhelyzetek az európai média-jogban. A TWFD a jogrendszerek versenyének közgazdaságtani megközelítésében. *Iustus Equum Salutare*, XII.(2), 51-62. Elérhető: http://ias.jak.ppke.hu/hir/ias/20162sz/05_Lancos_Koltay_IAS_2016_2.pdf; letöltve: 2016.02.03.

NYAKAS, Levente. 2016 *A Digitális Egységes Piac és az AVMS irányelvek átültetésének médiajogi problémái, különös tekintettel az irányelv tárgyi hatályára.* Elérhető: <http://www2.u-szeged.hu/irsi//docs/events/2016-10-24/T%C3%A1rgyi%20hat%C3%A1ly-EU.pdf>; letöltve: 2016.02.03.